

van Aspen, s. r. o.
2017

Publishing: van Aspen, s. r. o., 2017

Copyright: Sylva Lauerová, 2017, www.sylvalauerova.cz

Cover, Photo and Graphics: Jan Jackson

Proofreading: Jan Táborský

Technical editor: Jan Jackson

All rights reserved. No part of this book may be reproduced in any form or by any means without the prior written consent of the publisher, excepting brief quotes used in reviews.

Printed in the Czech Republic.

ISBN 978-80-87801-07-9

SYLVA LAUEROVÁ

HR A ČKA

van Aspen, s. r. o., 2017

Jitušce

Hračka je o sexu, pouze o sexu a zase jen o sexu...

Tento román je pouhá fikce, veškeré postavy a události v něm zobrazené jsou dílem autorčiny fantazie. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, událostmi nebo místy je ryze náhodná.

HRAČKA

Brečím už hodiny. Slzy mi tečou z očí, nejsem schopna s tím cokoliv udělat, obličej mám napuchlý a na tvářích mi vyskočila rudá krupička. Letušky chodí kolem po špičkách, občas mě obdaří laskavými úsměvy plnými spoluúčasti a porozumění, zatímco já zarytě mlčím, na nose obrovské neproniknutelně černé brýle. „Vodu a ubrousky, prosím,“ je jediné, co ode mě za celou dobu letu slyší. A tak mě pravidelně zásobují vodou a se stejnou pravidelností odnášejí mokré kapesníky.

„Je mi velice líto, madam, mohu pro vás něco udělat?“ sklání se ke mně postarší muž, patrně vedoucí kabinového personálu. „Děkuji, ne,“ odvracím se zpět k oknu, přestože je za ním neproniknutelná tma noční oblohy.

„Pryč... všechno je beznadějně pryč,“ šeptám a z papírové krabice lovím další ubrousek.

Sto patnáct ostrovů rozhozených jako perly do vod Indického oceánu a mezi nimi Fregate Island – soukromý ostrůvek, na němž majitel vybudoval luxusní letovisko, které díky svým kontaktům povýšil na *poslední zbytek ráje* pro celebrity a světovou prominentní klientelu.

Byla jsem součástí onoho *zbytku ráje*, vedení hotelového komplexu občas využívalo mých služeb wellness terapeutky a lektorky jógy.

Toho dne mi zavolali s dotazem, zda bych nemohla přiletět, a to co nejdříve, v letovisku se totiž ubytoval herecký pár z USA a mužská polovina projevila zájem o seznámení s meditativními technikami.

Hned následující ráno jsem sedla do taxíku a zamířila na letiště. Odletěla jsem jako obvykle z ostrova Mahé, na kterém bydlím, a už při cestě jsem si připadala privilegovaně, doprovázena osobním strážcem jako celebrita. V kabině vrtulníku jsem vždy a znovu velebila osud, že mi dopřál luxus „létat do práce“. Na Fregate Island bylo ostatně možné dostat se pouze vrtulníkem, speciálně vypraveným letadlem nebo lodí. Přeprava osob byla precizně kontrolována, aby se nestalo, že někoho z hostů budou obtěžovat paparazzi.

Na ostrově samém panoval skutečně rajský klid a panenská příroda. Nejezdila zde auta, hosté a obsluhující personál používali bez výjimky malá umělohmotná elektrovoztíka, kterým se říkalo roztomilé buggies. Jediné pořádné auto byl Stevenův pickup, který z místní ekofarmy rozvážel do ostrovních restaurací speciálně pěstovanou biozeleninu.

Po příletu a ubytování v jedné z šestnácti luxusních vil – každá z nich měla soukromou pláž – jsem prohodila pár slov s vedoucí recepční, příjemnou a krásnou Mauricijkou, která se zjevně zoufale nudila, a tak navzdory přísnému zákazu sdělování jakýchkoliv informací prozradila, i co neměla.

Dozvěděla jsem se, kdo je ve vilách ubytován, jací hosté mají přiletět, kdo právě odletěl a až v závěru desetiminutové reportáže i kdo je ten muž, který má zájem se mnou medитovat. V okamžiku, kdy

zaznělo jeho jméno, se mi podlomila kolena. Opřela jsem se o recepční pult, abych nezavravorala a nemusela si vymýšlet důvody náhlé nevolnosti.

Tom... Tom!!!

Té – ó – em, moje tajná mantra posledních měsíců.

T. h. o. m. a. s.

Znala jsem každý detail jeho obličeje. Poznala bych ho i po slepu podle barvy hlasu a sny o jeho těle mě pronásledovaly už nejméně půl roku.

„To nemůže být pravda,“ drmolila jsem si pro sebe, když jsem se vracela do vily. „Může být a je to pravda, Markéto. A navíc dosti logická,“ našeptávaly mi sveřepě mé okultní zkušenosti. Prála sis ho? Prála. Chtělaš ho? Máš ho. Takže co teď s tím?

V hlavě se mi odehrával největší ohňostroj v historii planety, myšlenky vybuchovaly jedna přes druhou a tvořily se paralelní plány: Tu šanci přece nemůžu zahodit! Kolik času mám na přípravu? Pár hodin, den? Jak jsem na tom energeticky, jak vypadám? Zvládnu to? Budu muset za ním do vily? Ne! Tam je manželka, nevhodná atmosféra, žádná hudba ani vůně. Vše by skončilo dřív, než by vůbec mohlo začít. *Ropucha* by chodila kolem nás, podezřívavě by vše obhlížela, kritizovala, přece známe nepřející ženušky... Musím ho tedy dostat k sobě, meditační sezení se stejně nejčastěji odehrávají u mě ve vile. Nesmí ovšem přijít s ní. Jak to ale zařídit?! Bude nutné promluvit s manažerem dne, a to hned.

Mladý a pohotový Švýcar věděl téměř všechno. Pár už je na ostrově několik dní, inkognito navštívili i Victorii, opatření samozřejmě velkými slunečními brýlemi a nenápadnými bodyguardy, ale manžel se zde zjevně nudí – aha, to je tedy ten *opravdový zájem o meditace* – nechce se mu ležet celé dny na pláži a ve fitness studiu stráví maximálně dvě hodiny denně. Proto ten nápad s meditacemi. Manželce ovšem připadal směšný – dobře pro mě – takže s ním nejspíš nepřijde (hurá!), rozhodně ne poprvé. Tráví zatím celé hodiny na pláži a opéká se do zlatova. Pán chce přijít zítra, v čase se přizpůsobí. O meditaci slyšel hodně, četl málo, sám ale nikdy nemeditoval. Chce ji vyzkou-

šet, a když ho bude bavit, má zájem meditovat denně nebo obden, a to po celou dobu pobytu na ostrově, což budou tři týdny.

Tři týdny, tři týdny! No to víš, Tomášku, já zařídím, aby tě meditace bavily, neboj se.

Lepší okolnosti mi snad už osud ani nemohl nabídnout. Na mně bude naplánovat detaily.

Stále ještě s koleny roztřesenými a nervózním pocitem kolem žaludku jsem zasedla ve své vile, abych se stala režisérem, scénografem i kostymérkou svého dosud největšího životního představení. Věděla jsem, že si musím dát záležet, neboť mým partnerem na jevišti bude skutečný hollywoodský herec.

1. Čas první schůzky: Ráno nevypadám dobře a večer se s meditací nezačíná. Právý čas je pozdní odpoledne. Mohu se perfektně připravit, nahý make-up – záchrana stárnoucích žen – spasí i mě, bude mi ovšem trvat nejméně hodinu. Potřebuji vypadat skvěle a přirozeně zároveň.

2. Místo: Jedna z teras mé vily je odpoledne našťěstí ponořena do stínu, takže se vyhneme nesnesitelnému vedru, při kterém se člověk potí, což by opravdu nebylo sexy.

3. Prostředí: Nakouřím vnitřní prostory vily, posuvné dveře nechám otevřeny, aby se vůně linula na terasu, zvolím skořici s příměsí pepře, vanilka by byla příliš sladká, muži ji nemají rádi. Pepř je ve vůni nepostřehnutelný a navozuje nevysvětlitelný pocit vnitřního vzrušení, přičemž skořice mu dodá zcela jednoznačně sexuální podtext. Hahahá, chlapče, meditovat se zřejmě bude, ale hlavně se bude *zami-lo-vá-vat*.

Na terasu nechám rozsypat květy, všude kromě meditačního místa, které bude bez jakýchkoliv rekvizit. Zavolám pokojový servis, aby mi obstarali velké mísy a naplnili je ledovou vodou s mentolovou silicí. A musí zatelefonovat mé „oběti“, sdělit jí, že si má vzít volné

a lehké oblečení, a vysvětlit, že nejméně hodinu před meditací nesmí jíst ani pít alkohol. Bude totiž připraven jemný čaj s afrodiziakálními účinky, o kterých vím samozřejmě jenom já. Hudbu pro jednotlivé úseky našeho meditativního sezení jsem ochotna vybírat celý večer. Dám si záležet. A večeri si nechám přinést do vily, aby se nestalo, že mě *můj beránek* uvidí v civilu dříve, než je naplánováno.

4. Osoby: Ve chvíli, kdy oběť přijde, bude ve vile pokojská, která půjde otevřít. On mě spatří o něco málo později, a to za zvuků andělské hudby – vím přesně, co pustím. Jestli má ten chlap srdce, ve vteřině mu změkne jako máslo na tropickém slunci. A pokud ne, s balvanem přece nebudu ztrácet svůj drahocenný čas. Pokojské dám stodolarovku, vysvětlím jí veledůležitost akce s tím, že mám možnost uzavřít výhodnou smlouvu, musí zkrátka zmizet vzápětí poté, co otevře bránu, a to bez rozloučení a potichu. Navíc musí během dneška nebo zítřejšího dopoledne vystihnout chvíli, kdy bude pán ve své vile sám, a říct mu, že ví, ke komu jde odpoledne medítovat, že paní, ke které jde, je velmi hezká, a že mezi zaměstnanci se navíc proslýchá, že má nadpřirozené schopnosti. Personál sice nesmí mluvit na hosty, pokud není osloven, ale za tu stovečku riskne milá pokojská cokoliv. Kreolky navíc umějí tyhle věci kouzelně splácet dohromady a krásně u toho koulet očima, takže on se na ni jistě nebude zlobit.

Kreolka koulela očima už při převzetí té stodolarovky, a to nepokrytým nadšením. Stále pak opakovala: „Nebojte se, madam, všechno mu řeknu, jo jo, řeknu, že jste mocná čarodějka... mocná...“ Až jsem se začala bát, že to přežene a Tom výuku odvolá.

Čas zbývající do odpoledne následujícího dne jako by neexistoval. Po obědě mi z recepcie zavolali, že pán z vily číslo dvanáct přijde dle domluvy o půl páté. Od dvou jsem se věnovala přípravě vily, kultivaci svého těla, vlasů a make-upu.

Půl páté přesně. Jsem klidná. Věřím si. Hop nebo trop, nemám co ztratit, tuhle šanci si nemohu nechat ujít. Jsem ve skvělé formě, při-

padám si silná a krásná. Jsem zkrátka jeho osud, jen on to ještě neví. Zvoní. Stojím schovaná za rohem terasy, pokojská jde otevřít, ví přesně, co dělat. Jak mi dopoledne řekla, Tom flegmaticky potřásl hlavou a cosi žvýkal, když mu o mně vykládala, přičemž téměř hodinu zametala kolem jeho stolu se snídaní. Manželka byla v tu chvíli už na pláži. Měl asi radost, že mu baba práší do vajíček. Pokyvoval prý hlavou a neřekl ani slovo. Třeba je flegmatik, a navíc ignorant. Za chvíli budu mít příležitost to zjistit. Pouštím hudbu, pokojská otvírá, slyším jejich tlumené hlasy, jen pár vět, jak má ta ženská předepsáno, pak proklouzne za jeho zády ven z vily. On jde dál po vstupní terase, celý prostor nádherně voní, otevřenými dveřmi pokojů proudí osvětlený chladný vzduch z klimatizace prosycený skořicí a pepřem. Všude květiny, hudba získává romantický nádech a já vycházím zpoza rohu, přesně podle plánu. Slunce hraje „hru na lov“ se mnou, odráží se od protější terakotové stěny a vrhá mi do vlasů zlatorůžové odlesky. Jsem si jista, že vypadám úchvatně, vládnou magickou mocí a můj pohled ho připraví o rozum. Hlavně si věřit.

Naše pohledy se setkávají. Je tak krásný, že jen pohled na něj mění nachýlení zemské osy a čas se zastavuje. V jeho očích je směs zvědavosti a nejistoty, která se mění v tiché překvapení, když o sebe naše pohledy třesknou jako v první mikrosekundě vzniku vesmíru. Mám ho!!!

Jeho oči rozhodně nejsou hloupé ani ignorantské či flegmatické, ale hluboké, chlapské, pyšné a poddajné zároveň. Přestává mi to myslet, podáváme si ruce, nejspíš něco blábolím, takové ty úvodní nesmysly. On odpovídá, ale oba v podstatě nevíme, co říkáme, a už nikdy si to pamatovat nebudeme.

Vnímám jen barvu jeho hlasu, rty a ústa. „Zpátky, zpátky,“ velí okultní zkušenost, „zpět s hlavou na krk, on si ji může ponechat v kalhotách nebo kam mu právě spadla, ale ty, ty, Markéto, ty jsi učitel.“

Tom byl vnímavý žák. Chápal rychle, poslouchal velmi pozorně a vypadal, jako by měl opravdový zájem. Dvě hodiny, které jsme spolu strávili, byly nádherné, stejně jako všechna další sezení po

následující dny. Na každou lekci jsem se těšila jako malá holka, nikdo a nic jiného pro mě neexistovalo. Byl na tom podobně, což nebylo těžké uhádnout, několikrát neuhlídal svůj pohled a oběma nám z toho vyschlo v krku. Následovalo oboustranné koktání a rozpačité úsměvy. Při dýchačích technikách jsem se mohla beztrestně dotýkat jeho těla, ale ani jeden z nás už se nesoustředil.

Pak náhle sám přišel s nápadem, že by chtěl zkusit nějaký exotický meditativní rituál, třeba při východu slunce... Při východu slunce?! Šílenec, napadlo mě – v kolik asi budu muset vstávat, abych vypadala k světu? Ale nemohla a nechtěla jsem odmítnout. Bylo zcela jasné, kam směřuje, a oba jsme věděli, že to ráno všechno změní. Upřímně jsem si přála, aby realita předčila i nejodpornější kýčovité sentimentálně-romantické hollywoodské slátaniny, a všechno ostatní mi bylo jedno. Svůj sen, svůj ztělesněný sen jsem měla na dosah. Do slova a do písmene.

Naplánovala jsem ranní rituál elementů – starý keltský okultní obřad z kultivovaný pro rozmazené klienty. Tom přišel v pět, za naprosté tmy, a když jsem otvírala bránu, slyšeli jsme kromě kvákání žab jen hučení oceánu. Celý hotelový resort spal. Tedy vstávat o půl páté ráno, jen aby dostal do postele cizí ženskou, to už jsem ho musela pořádně zaujmout. Lichotilo mi to.

Rozsvítila jsem lampu a při jejím světle nachystala rituální Oheň a kouřovou svíci pro ztělesnění Vzduchu. Za odříkávání obřadních formulí jsem připravila nádoby s Vodou a Zemí, která má na ostrovech nádhernou rudou barvu. Tom mě tiše pozoroval. Zapálili jsme svíci a za naprostého ticha vypili šálek připraveného čaje. Byla jsem vzrušená a nervózní. Bála jsem se na Toma byt' jen podívat. Už nebylo nutné cokoliv předstírat, na něco čekat, dnes se to stane. Nebe se začalo bělat.

Byl oblečen v lehké bílé košili a kalhotách a při své opálené pleti vypadal jako sám bůh pokušení. I já jsem na sobě měla bílou řízu, mohli bychom odtamtud jít rovnou k oltáři. Ale nemuseli: naším oltářem měl být východ slunce. Zapálili jsme oheň a já tiše opakovala pokyny, aby věděl, co a proč bude následovat. Měla jsem pocit, že

mě nevnímá, až jsem pojala podezření, že si vzal nějakou drogu. Ale asi byl stejně nervózní jako já. Oheň hořel a na východě to vzplálo také. Nebudu vykládat, co se dělo mezi mýma nohama. Afrodiziakum působilo. Úchvatně křehká a romantická atmosféra probouzejícího se dne, ticho bez lidí, přesto plné ranních zvuků džungle, věčnost oceánu a první paprsky vycházejícího slunce by samy o sobě stačily, aby se člověk rozplakal touhou. Oheň dohořival. Přišel čas na rituál Vody. Omývali jsme si ruce a obličej. V duchu jsem děkovala za to, že existují voděodolné řasenky a make-upy. Pak bylo nutné svléknout si svrchní část oděvu. Tom odložil košili, já spustila řízu k pasu... nebyla už jsem schopna normálně dýchat ani myslet, natož se soustředit. Nádherný muž, ten, o kterém jsem přes půl roku snila, je teď se mnou, vedle mě! Uchopila jsem mísu a zahájila rituální polévání. Při očištění se vodou běžně polévá vlastní tělo a vychutnává se působení elementu jako výrazu spojení člověka s přírodou. Já jsem však tuto část rituálu záměrně změnila na polévání těla partnera, což Tom samozřejmě netušil. Začala jsem pomalu, velmi pozvolna, abych si vychutnala každý okamžik, prohlížela jsem si jeho krásné, bezchybné tělo, jen pozastavit čas, uchopit a podržet tuto chvíli... Voda byla ledová, Tomovi naskočila husí kůže. Stékala po jeho ramenu a prsou do rozkroku, na kalhoty. Pod mokrou látkou jsem viděla jeho ztopořený penis, nikde ani památky po přirozené reakci mužského těla na chlad. To je neuvěřitelné, pomyslela jsem si, vůbec se neobtěžoval vzít si spodní prádlo, navíc je mu jedno, že mu stojí jako blázen a já si ho prohlížím. Rty měl pootevřeny, nemluvil. Jeho mozek změnil náš vztah žák–učitel na *samec–samice*. Moje nádoba s vodou byla prázdná. Přišla řada na něj.

Lil mi vodu pomalu na ramena, prohlížel si mě a pořád se pohledem vracel do mých očí. Vzkaz byl jasný: *já už to dlouho nevydržím, zkusím ještě... ale nedá se to vydržet, nedá!* V úctě k rituálu se stále ovládal, nebo možná záměrně stupňoval rozkoš k neúnosné míře. Za chvíli sebou praštím na zem nebo exploduju, napadlo mě.

„Teď Zemi,“ zašeptala jsem a srdce mi bušilo až v krku. Nabrala jsem hlínu do mokrých dlaní a začala ji roztírat po Tomových prsou.

Rudá země se mísila s kapkami, které mu ulpěly na kůži, stékala pozvolna dolů ke slabinám, v barvě ranního slunce vypadala jako čerstvá krev, jako flirt se smrtí – perverzně vzrušující.

Tom se zhluboka nadechl, jeho ruce vystřelily mým směrem, cítila jsem svoje vlastní vlhko, jak mi stéká po stehnech, byla jsem vzrušená k zbláznění, a když mi začal po prsou rozmazávat mokrou hlinu a jezdit přes bradavky nahoru po krku až k bradě a zase dolů k pupíku a pak znova na bradavky, kde se definitivně zastavil, aby je mnul mezi prsty, a přitom se díval, jak reaguji – nevydržela jsem, orgasmus přišel sám od sebe. Náhle. Neovlivnitelný a neovladatelný. Koncentrovala se do něj touha uplynulých minut, hodin a dní, byl šílený, hluboký, silný a bolel. Tom poznal, co se děje, panenky se mu rozšířily, pootevřel ústa, ale než mohl reagovat, moje ruka se instinktivně ocitla v jeho rozkroku. Stačilo jen několik doteků a Tom se udělal, tiše a mohutně mi stříkal do dlaně, jeho semeno se mísilo s hlinou na mých rukou a přitom se úporně snažil zůstat pohledem v mých očích. Bylo to úžasné. Nepopsatelné. Udělalo se mi špatně. Vzrušení přehrálo energetický motor mého těla, sesunula jsem se na zem. Tak a teď nejspíš omdlím. Snažila jsem se zhluboka dýchat, srdce bilo sto šedesáti tepy za minutu a v celém podbřišku mě bolelo. To mám z toho, že jsem všechno protahovala. Hraji si na hrdinu, a málem tu dostanu infarkt.

Tom se položil vedle mě. Zářil jako pochodeň. Mlčel. Vlastně pořád jen mlčel. Natáhla jsem paži a objala ho kolem krku. Přitiskl se ke mně vši silou, začali jsme se objímat, jako bychom se měli rozloučit na věky, jako kdyby měl jeden z nás za minutu zemřít a šlo o poslední vteřiny života. Chtíč se mísil s gigantickou láskou nebo něčím, co se jí velmi podobalo, slzy se mi hrnuly do očí. Tom na tom byl stejně a pak jsme se už jen dlouhé minuty líbali, oba vzrušení jako na začátku, a já jsem šeptem stále opakovala: „Prosím, dnes se nebudeme milovat... Prosím, dnes ne... ještě ne.“ Kdykoliv mi chtěl zajet prsty mezi nohy, kdykoliv se snažil dostat k mým bradavkám, naléhavě jsem prosila: „Dnes se nebudeme milovat, rozumíš? Rozumíš?“

Uposlechl. Naštěstí uposlechl. Ať už si myslel cokoliv, nejspíš

pochopil, že jde jen o předkrm, drogu na špičku nože, abychom mohli dál toužit po příští dávce.

Už nevím, co přesně se odehrálo od okamžiku, kdy jsem ho odstrčila a nařídila nám oběma uvést se do stavu sluchitelného s realitou. Bylo plné, zářivé ráno. Tom se sprchoval a já jsem mazala jeho košili a zbytek kalhot rudou hlinou, což bylo praktičtější než se bezúspěšně snažit vyprat z bílé bavlny v rozkroku temné skvrny. Tuhle barvu z kalhot už nikdo nikdy nedostane, to jsem věděla jistě, takže žádné jiné řešení by nepomohlo. To bude tedy přelomový návrat do vily, pomyslela jsem si a smála se při představě Toma ve zcela zničeném bílém exkluzivním oblečku, jak jede elektrovozítkem ke svému parkovišti a pak, pokud bude mít do té doby štěstí a nikdo z personálu ho neuvidí, bude muset vstoupit dovnitř a ukázat se takhle manželce. To už jsem se chechtala nahlas. Naštěstí byl ještě ve sprše, jinak by si myslel, že jsem škodolibá. Představa, že bude vypadat jako divoké prase, které se za úsvitu válelo v kaluži někde v džungli, a to ještě po břichu, ve mně ovšem stále znovu vyvolávala gejzíry smíchu. Nabízela se ještě jedna možnost: dát mu hotelový župan, ale zdála se mi mnohem horší než ta s hlinou na obleku. Vracet se z ranní meditace v županu by mohlo vyvolat značně nežádoucí spekulace u personálu a děsivě bouřlivou reakci ve vile. Nerada bych o tak vzácného klienta přišla. Prostě jsem dnešní ranní akci nedomyslela, snad mě něco napadne ve sprše, doufala jsem. Ještě že vily mají sprchy asi čtyři, i když netuším, co tak dva hoteloví hosté mohou provádět se čtyřmi sprchami současně.

Když jsem vyšla z koupelny, Tom už stál na vstupní terase, oblečen skutečně do sněhobílého hotelového županu. Na můj pobavený távavý pohled se jen pousmál a řekl neodolatelně hlubokým hlasem: „No co, z masáže bych šel taky tak. A myslím, že bude ještě v posteli, večer moc pila. A vzala si prášky na spaní.“ Mluvil o své ženě. Vypadal naprosto klidně, takže problém s hlinou byl vyřešen. Otočil se ke vchodu, jako by už neměl zájem se mnou dál mluvit, a já jsem se začala bát, že jsem něco pokazila, že mu naše první mazlení stačilo,

že nad vším raději mávne rukou. To bych asi nepřežila, po tak nádherném začátku.

Otevřel dřevěnou bránu, otočil se a já se bát přestala. Místo rozloučení stydlivě uhnul očima a tiše zamumlal: „Já přijdu. Přijdu dnes večer.“

„Není to brzo?“ vyhrkla jsem v obavě, že bychom na sebe mohli příliš upozornit, a okamžitě jsem toho zalitovala. Co blázním, mám jedinečnou šanci, tak pryč s rozumem: „Myslela jsem jen, abychom to nepřehnali.“

„Brzo?“ povytáhl obočí. „Ne. Je to příliš pozdě.“ A bez mrknutí oka za sebou zavřel.

Bývala bych v tom okamžiku upadla blahem na podlahu, kdybych se nebála, že si ublížím. A tak jsem si raději spořádaně lehla ve stínu terasy a v duchu procházela každou vteřinu našeho prvního rána, našich prvních orgasmů. Nebylo šťastnějšího stvoření na světě.

Tom nikdy moc nemluvil. Trousil slova jen tak mimochodem, vždycky jedno dvě za hodinu. Dobře, trochu přeháním, ale náš rozhovor u brány jej přesně vystihoval. Jiný chlap by se alespoň pokusil zhodnotit, co zažil, ujistil by mě, že chce za každou cenu pokračovat a že se nemám bát, protože večer si zařídí... a bla bla bla, kdovíco ještě. On řekl jen: „Přijdu dnes večer.“ Konec. Věta holá, rozvitá jen udáním času. A k tomu tón hlasu nedávající prostor k žádným námitkám, diskuzi a k žádným pochybám. To, jak si to zařídí, čím bude muset projít, jestli to bude jednoduché, nebo složité, jestli má strach přijít v tom směšném županu domů a tisíce dalších podrobností, nechal stranou. A na moji poznámku, řekl jen: „Ne, je to příliš pozdě.“ Těch pět slov ukrývalo vyznání, sdělení, jak krásně mu bylo, jak touží po tom vůbec neodejít, ale ví, že musí. Přemýšlela jsem, jestli je tato *verbální skromnost* součástí jeho image, a seznala, že ano. Neznala jsem všechny filmy, ve kterých hrál, ale v tom, ve kterém si mě virtuálně omotal kolem prstu, téměř nemluvil. Místy působil až retardovaně, takový ten „vygumovaný“ akční hrdina střelící kolem sebe na všechno, co se hne. Na účet jeho pofiderní inteligence se

dokonce náramně bavil i můj manžel a někteří z věrných mužských přátel. Záviděli. Samozřejmě že záviděli. Dokonalost postavy, kterou Tom ztvárnil, dotvořily totiž svaly bezchybného těla, krásná tvář, smutný, až trpitelný výraz v obličejí a neuvěřitelně erotická barva hlasu. Nedalo se mu odolat. Vnutil se mi do hlavy a pobýval tam několik měsíců, až do okamžiku, kdy se *ztělesnil* na ostrově Fregate Island. Tomu říkám magie v praxi. Manžel by řekl – náhoda.

Spala jsem dlouho, brzké vstávání si vybralo daň. Oběd jsem si nechala donést do vily, odpoledne pak hodinu plavala, abych zapracovala na své postavě. Myslela jsem na něj a na to, jestli šel do posilovny jako každý den, nebo šel spát, jestli se hádali, nebo mu příchod v županu prošel, a doufala jsem, že ho ráno nepotkal nikdo z managementu. Těžko bych cokoliv vysvětlovala, mysleli by si, že u mě strávil noc.

Ve skvělé náladě jsem si objednala brzkou večeři, abych se nepředjela těsně před jeho příchodem, to by bylo proti všem pravidlům úspěšného Mága. Být okouzlující s narvaným žaludkem je hrozně těžké, znamená to přijít o polovinu cenné energie.

Bylo něco po osmé, očekávala jsem ho nejpozději v tuto dobu. Ale ono nic. Nikdo nevolal, že se klient omlouvá, džungle už se uložila k spánku, vila i já jsme byly připraveny. Neplánovala jsem žádné meditace ani nechystala jógové podložky, protože za mnou přijde už jen mileneček, a ne žák. Oběť jsem chytila, teď jí jen bravurně omotat svými sítěmi. Na plány bude dostatek času zítra, podle toho, co se večer přihodí. Ano, asi se bude chtít milovat, ale tak daleko bych to ještě neměla nechat zajít, alespoň den si užít vzájemné touhy, zbrzdit vášně, pozdržet ji. Takže petting. Rozhodnuto.

Tři čtvrtě na devět, nervozita stoupá – kde sakra je? Strach a chvění v celém podbřišku, krk stažený a pocit jako před rigorózními zkouškami. Nejsem děcko, abych si začala namlouvat, že mi to vlastně nevadí. Vadí. Šíleně mi to vadí. Je mi z toho špatně, bolí mě u srdce a chce se mi zvracet. Určitě ještě přijde, určitě. Večer je přece i v devět. Ale s každou uplynulou minutou je mi hůř a hůř. Teď, když

zazvoní, budu vypadat jako vystrašené kůzlátko a celá ohnivě-ledová image okultního guru bude v trapu. Devět hodin, dvacet minut, skoro půl desáté. Přes všechno sebeuklidňování nastupuje panika. Rozmyslel si to snad?! Leží teď v objetí své ženušky, ukájí se jejím tělem, tím klasickým, nudným a průměrným manželským sexem? Hruža. Nebo ještě spí? Třeba jen zaspal, ale já mu přece nemůžu zavolat, to nejde – co mám dělat, co dělat? Po půl desáté, už skoro zoufalá, volám recepci, zda se náhodou neozval klient z čísla dvanáct, měli jsme si upřesnit čas meditace, a on se se mnou zatím nespojil. Ne ne, nikdo se neozval a pána z dvanáctky dnes ani neviděli mimo vilu, jeho paní ostatně také ne, jen odpoledne krátce v zahradě jejich domu, na večeři také nepřišli, ale neslo se jídlo, a to asi šestkrát během dne v menších porcích. Vyčerpávající odpověď. Co to má znamenat, co to má znamenat, horečně přemítám. Z recepce ještě otázka, zda mají ráno telefonicky ověřit, kdy bude příští sezení. Ne ne, děkuji, to není nutné, zítra ráno se ozvu a nějak věc dořešíme. Recepční je ráda, že nedostala žádný pracovní úkol, radostně a sladce popřeje krásnou noc a zavěsí.

Stojím ještě se sluchátkem v ruce a srdce mi buší a pulzuje za ohryzkem. Co to má znamenat? Že bych prohrála? Ráno vypadal tak odhodlaně, k tomu teatrální poznámka, že večer je příliš pozdě. On není typ, který by se nechal manželkou zastrašit a ukřičet a zůstal schovaný doma za skříní. Nejspíš se sám rozhodl nepřijít, nechtěl kalit vodu víc, než bylo nezbytné. Nebo chtěl vše urovnat, kdoví jak dopadl jeho příchod do vily, žena byla možná vzhůru, a tak prostě nenašel výmluvu, proč musí medитovat i večer. Ale mohl! Kdyby chtěl, mohl ji najít. Mohl říct, že po meditaci s východem slunce musí absolvovat i rituál se západem, já nevím, nebo se mohl vymluvit, že jde na procházku, a zastavit se, aby mi řekl, že nepřijde, tak proč to neudělal? Hnusný zbabělec! Spletla jsem se. Nezáleží mu na mně. Proč by taky mělo, zná mě sotva pár dní. Byla jsem krátká aférka a teď mu všechno připadá dosti stupidní nebo příliš závazné. Třeba se bojím, že ho začnu vydírat, co já vím? Co vím ovšem stoprocentně, že je mi mizerně...

Jak jsem tak zoufale stála na vstupní terase své vily, zaslechla jsem zvenčí kreolštinu mé drahé podplacené pokojské. Někomu něco vyprávěla a nahlas se smála, zřejmě šla z večerní směny. Vyběhla jsem z domu a zavolala na ni. Otočila se, její úsměv se rozzářil do tmy: „Ano ano, madam, hned jsem u vás.“ Prohodila něco ke své společnici a zamířila ke mně.

„Poslouchej, Jacqueline...“ Jméno měla napsáno na uniformě a oslovit ji takto mi pro náš spiklenecký vztah připadalo mnohem vhodnější. „Neviděla jsi dnes náhodou pána z vily dvanáct? Ty u nich přece každý den dvakrát uklízíš, ne?“ „Ó, madam, moc problémů,“ koulela na mě těma svýma očima. „Moc problémů. Viděla, to víte, že viděla. Pán měl velký problém s paní, paní moc křičela, byla rozčilená, moc nervózní, dala mi na vyprání pánovo oblečení, jako by ležel někde venku na zemi, v hlíně, celou noc, madam. Víte, madam, jak to je. Oni se opijí a pak někde spadnou a leží třeba celou noc v blátě.“ Tím *oni* myslela samozřejmě muže. Kreolové v tomhle sportu obzvlášť vynikali. Opít se, někde sebou v džungli prásknout a zůstat v křoví ležet až do rána. Jacqueline naštěstí nevěděla o ranní meditaci, neměla službu a já jsem se pokusila vyprat si svoji řízu sama. Opravdu jen pokusila. A ona si pak odpoledne zabarvenou bílou látku s velkým problémem ve vile číslo dvanáct nespojila.

„A co víš víc, Jacqueline, řekni, co víš?“ Bylo mi lhostejné, jestli působím trapně nebo neúměrně zvědavě. Jacqueline to naštěstí bylo také jedno. Radovala se, že se může blýsknout něčím, co nikdo jiný neví: „Paní moc pila. Už dopoledne. Pořád pak na pána mluvila. Pán skoro vůbec neodpovídal. Jídlo jedl sám. A paní také, ale později a něco jiného.“ Aha, to je těch šest jídel v malých porcích, co neslí do domu, to sedí. „Pak šla paní do zahrady. Jinak byla pořád uvnitř, moc nervózní, a pořád pila. Ale pán spal, nemluvil s ní.“ Thomas, když chce, pomyslela jsem si, bude asi pěkněj prevít. Na to nesmím zapomenout, to by se mi po pár letech s ním mohlo stát také... Po pár letech? Copak mám naplánované s ním žít???

Jacqueline nadšeně pokračovala: „Večer mi Fabia říkala, víte, madam, ona se se mnou střídá v uklízení, je z Filipín, moc hodná, víte?“

„Jacqueline, co říkala Fabia?“ třásla jsem se zvědavostí. Tak co bylo večer, když už měl být se mnou, co bylo večer? Jak jen mohl zapomenout? Měl tu opilou ženskou nechat doma a přijít, jak slíbil. Ale z toho by mohl být skandál: přiběhla by do vily, udělala by šílenou scénu, křičela by na celý ostrov, možná by mě i fyzicky napadla, tyhle krasavice to mají ve zvyku, zvláště v opilosti. A pak by volala generálnímu manažerovi nebo přímo majiteli ostrova do Německa, aby mě okamžitě vyhodil. A Tom by nejspíš neprotestoval, protože věci raději neřeší, on si prostě počká, až se to kolem vyjasní samo. Tak co sakra dělal večer? Co dělal?

Jacqueline vůbec nevnímala můj napjatý výraz plný stresu: „Tak Fabia říkala, že večer byl už tichý, pán a paní spolu nemluvili. Pán se díval na sport a paní měla vytažené šaty ze šatníku, ale kufr ne, jen šaty. Prohlížela je a pak je věšela zpátky. Pán ale pil whisky! A hodně! A mlčel.“

Tak to jsem vážně překvapená, kysele jsem si pomyslela – mlčel, to je tedy novinka. Místo toho, aby šel za mnou, seděl doma a chlatal. Takže jsem se spletla, dal se zastrašit! Neschoval se sice za skříň, ale před televizi. Ubožák. Teď už je patrně namol a spí na sofa v obývacíku. „Tak ti děkuji, Jacqueline.“ Otočila jsem se ke své vile. „Uvidíme se zítra. Dobrou noc!“

„Dobrou noc, madam, dobrou.“ Divila se trochu, že jsem tak rychle utnula náš zábavný rozhovor, ale pak spěchala do tmy za svou společnicí.

Zdrcující zprávy. Procházela jsem vilou a pozorovala sama sebe v zrcadlech. Vypadala jsem opravdu skvěle – zamilovanost dělá divy. Ale všechno bylo na houby, můj idol tu není, okultní triky nezabraly a mé sebevědomí utrzilo po letech povážlivou ránu. Nesnáším, když se hodiny koupu, voním a líčím, a pak trčím sama doma, neboť ten, kdo měl přijít, nepřijde.

Pár minut po desáté a nic. Druhé kolo v můj neprospěch. Jdu na sebe pustit horkou vodu, ta mi uleví, pak naplánuji, co dál. A paradoxně mi na tom všem vadí, jak si pěstují a nafukují svoje zoufalství. Když

jsem šťastná, štěstím umírám. Když jsem zoufalá, umírám taky. Proč nejsem schopná zůstat nad věcí? Měla bych nad fiaskem dnešního večera mávnout rukou, den byl i tak nezapomenutelně nádherný, něco do mé sbírky zážitků, o kterých jednou napíšu knížku. Stála jsem pod sprchou a smířovala se sama se sebou i se situací. Přemýšlela jsem, zda si proud vody pustím i na hlavu, a tím definitivně rozhodnu o svém dalším nočním programu, a to ve prospěch polštářů, ložního povlečení a moskytiéry. Ale bylo mi líto precizního make-upu, který mě stál tolik úsilí. Umyji ho později a možná – napadlo mě – možná... ano... proč ne?! Ne možná, ale určitě! Skvělý nápad! Obléknu se a zajdu do zahradního baru na něco lehkého, tak jak jsem to dělávala dřív. Stejně si manažeři říkají, co se to se mnou děje, že nevytáhnu paty z vily. Na zítřek se nikdo neobjednal, do postele tedy spěchat nemusím.

Vystřelila jsem ze sprchy, hodila na sebe nejsvůdnější šaty z šatníku, zaplavila se oblakem Samsary a šup, už jsem stála před bránou. Udělala jsem sotva pět kroků, nedošla jsem ani na roh zdi, která obklopovala vilu, a najednou stál přede mnou. Vyšel zpoza rohu, ke kterému jsem mířila, což znamenalo, že si nevzal buggy, ale šel celou cestu pěšky. Jeho chůze prozrazovala, že pil – a ne málo. Jacqueline měla pravdu. Ten grázl se dodíval na box nebo fotbal a rozhodl se, že se vydá za Markétkou trochu si užít. Jak přízemní... Mohla jsem brblat, jak jsem chtěla, ale štěstí mě zaplavilo od hlavy k patě: zvítězila jsem! Zvítězila – řvalo to ve mně radostí. Miláček je tady! Sice o tři hodiny později a totálně opilý, ale tady. Jeho krok byl pomalejší než obvykle a trochu nejistý, díval se mi ale upřeně a provokativně do očí. Vypadal – jak jinak než božsky. Došel ke mně a zastavil se, obličej pouhých dvacet centimetrů od mého. Ticho. Stál a díval se. Opilost umocnila jeho pocity. Zíral na mě ztělesněný chtíč. A ještě něco víc. Pýcha, ano, pýcha.

Chtěla jsem cosi říct, ale nedostávalo se mi slov, zato promluvil on, ztěžka a s dlouhými pauzami: „Těžký den... promiň... jdu pozdě.“ Tedy úplný verbální koncert. Dál se na mě mlčky díval. Byla jsem

vzrušená až za ušima, myslím, že i kdyby si v ten moment odplivl, obdivně bych k němu vzhlížela. Polkl, naklonil se ke mně a jeho hlas zněl náhle nepřiměřeně tiše a nekompromisně: „Kam to jdeš? Vrať se domů.“ Ono to zkrátka v angličtině krásně zní – *get back home*. Domovem myslel v té chvíli *naši vilu*, to bylo nad všechny pochybnosti. *Naši vilu*. Zase všechno vyjádřil holou větou a já, jako holčička husička, jsem se otočila na podpatku a bez protestu poslušně zamířila zpátky. Následoval mě. Znamená to tedy společně strávenou noc?

Chtěl si dát sprchu, chtěl si dát whisky, nechtěl mě políbit ani mě objímat, jen se na mě každou volnou chvíli díval. Pitomej alkohol, chlapy mění k nepoznání. Začala jsem z toho být nervózní – jen aby se nám něco nepokazilo. Naznačila jsem, že whisky možná není nejlepší volba. Kupodivu se podvolil: „Tak mi nalej, co chceš.“ Neměl už zjevně chuť o čemkoliv diskutovat. Otočil se a odešel do sprchy. Přemýšlela jsem, jestli jít za ním a využít možnosti vidět ho nahého. Nalila jsem sklenici vody až po okraj a vešla do obří koupelny. Architektonická finesa ložnic spojených s koupelnami byla hitem posledních let a luxusní vily na Fregat Islandu nemohly být výjimkou. Stál ke mně zády, ale uviděl mě v oroseném zrcadle. Opřela jsem se o boční trám prostoru, který nahrazoval vchod, v ruce držela pítí a pozorovala ho. Ufff! I přes téměř stoprocentní vlhkost vzduchu mi vyschlo v krku. Jak je možné, že příroda někoho takhle obdaří? Všeho plnými hrstmi: úspěchu, peněz, obdivu mužů, lásky žen, hvězdné kariéry, překrásného těla, nádherné výbavy mezi nohama, bílých a rovných zubů, uhrančivých, a přitom chlapeckých očí, smyslných rtů, erotického hlasu a k d'olíčkům ve tvářích ještě pověstný důlek na bradě. Jak k tomu přijde šeredný, hloupý a nemilovaný František Záplata z Horní Lhoty? Kdepak je rovnováha vyšších sil? Kde je spravedlnost osudu? Už z tohoto důvodu se zdá teorie jednoho jediného života nepravděpodobná. Takže reinkarnace? Chudák Tom musel být ve svém minulém životě zoufalejší než zvoník od Matky Boží, jinak by si tentokrát nevybral takovou porci štěstí a krásy. A my dva? Jakou asi roli hrají v Tomových reinkarnacích? Roz-

hodně máme nějaké karmické dlužky, jinak bychom na sebe takhle třesnutě nenarazili...

Otočil se ke mně, sprchový gel si roztíral po těle, po prsou a přirození, rukou jezdil tam a zpět, jeho úchvatná výbavička byla na cestě nahoru a on jí pomáhal, jako by se chtěl chlubit. Ani náznak studu. Upřeně se mi díval do očí a sledoval, co to se mnou dělá, kam se dívám, co pozoruji. Byla to výzva: tak pojd', holka, pojd', klekni si, dělej s ním něco, hele, jak na tebe čeká, jak stojí... No, já vím, že ses nalil alkoholem, jsi pán tvorstva a já ti mám dnes večer dát. Tak sis to naplánoval? Kdepak, chlapče, se mnou to nebude jednoduché, přinejmenším takto ne, říkal můj mozek. Místěčko mezi nohama říkalo ovšem cosi zcela jiného. Náhle jsem si na jeho paži všimla čehosi, co rázem pokazilo celou tu sexy atmosféru – drápance ženských nehtů. Na rameni? Zaregistroval můj pátravý a odtažitý pohled a změnu výrazu tváře, vypnul sprchu, počkal, až voda oteče do odpadu, a řekl do ticha: „Rozhodla se, že mě zbije.“ Posměšně se mu zkrivily rty. „Moc pila, musel jsem ji držet dál od těla. Jen tohle se jí podařilo,“ ukázal bradou k rameni. Pohnul se směrem ke mně, prošel kolem a vzal mi z ruky sklenici. Byl mokrý, neосуšil se a zjevně mu nevadilo, že voda z něj kape po celé vile, na drahé dřevo a koberec – ukázkový spotřební typ, zamračila jsem se. Víím, přísahala jsem si, že s ním dnes v noci nebudu diskutovat, má toho za celý den plné zuby, ale najednou mě čímsi vyprovokoval. Tím, jak mluvil o své ženě, jako by byla vzduch – vždyť ji ještě před týdnem miloval, nebo ne? Na snímčích z předávání filmových cen vypadali jako dvě hrdličky – nebo to celé byl jen jeden velký tyátr pro veřejnost?

„Nemyslíš, že je to dost ošklivé?“ vylétlo ze mě. Krach! A bude hádka. „A co má být *ošklivé*?“ s úšklebkem použil můj výraz, vzal si ručník a zastavil se u baru.

„To, jak se k ní chováš a jak o ní přede mnou mluvíš. Je to přece tvoje žena, asi ji miluješ, nebo ne? Snad aspoň trochu... nebo co já vím.“ Vypil celou sklenici vody naráz, udělal dramatickou pauzu, zůstal stát zády ke mně a já měla poprvé pocit, že přemýšlí, co má odpovědět. „Nebudu o ní mluvit. My o ní nebudeme mluvit. A já s ní nebudu

mluvit o tobě. Řekl jsem, že přijdu, nebylo to jednoduchý – jsem tady? Jsem. Tak co ještě chceš?“ Najednou se tón jeho hlasu změnil, stál přitom pořád zády, ani se nehnul: „A je to tvoje vina. Nevím, jak to děláš, nevím, proč riskuju, asi používáš nějaký speciální figle, a tak jestli se ti to nelíbí, zkus to svoje abrakadabra a vrať všechno zpátky.“

Ajaj, takže já jsem ta zodpovědná – vyvolala jsem problémy, bolest, hádky a agresivitu, a to jenom proto, že jsem za každou cenu chtěla chlapa, který mi nepatří. A ono to vyšlo – je tady, touží po mně, dokonce tak, že se kvůli mně pere i s vlastní ženou. A všechno jen po pár společně strávených hodinách... ne, ne, ne. S tím na mě nechod', chlapečku. Tvoje manželství nemohlo pořádně fungovat, jinak bys tu nestál. Anebo jsi zkrátka na ženský, tak neblábol, nevyčítej... „Chceš to nějak řešit, Tome? Chceš se vrátit do vily?“

Prerušil mě: „Nechci nic řešit.“ Natáhl ruku pro láhev whisky, neměla jsem odvahu ho zastavit. „Proč bych měl chtít něco řešit? Nechám to, jak to je. Teď jsem tady. Přestaň s čarováním,“ uchechtl se, „a budu zase tam. Jednoduché.“ Nalil si.

Nemohla jsem si pomoci, cosi ve mně se chtělo hádat: „A to tě ani nebolí, že jí ubližuješ?“

Mrskl po mně jedovatým pohledem. „Nech tohóóó. Zkoušíš mě, nebo co? Řekl jsem už jednou, jestli chceš vycouvat, řekni to. Konec.“ Sedl si do křesla, zaklonil hlavu a položil ji na opěradlo. Zavřel oči a já věděla, že pokud okamžitě nezměním téma, přijdu o něj – docházela mu trpělivost. Přiblížila jsem se, dřepala si a opřela se o jeho kolena. „Pojď, budeme hrát hru, chceš? Nějakou, aby ti bylo hezky. Co kdybych třeba byla tvoje služka. Udělám, co mi řekneš. Ale jen dnešní večer,“ usmála jsem se, „zítra budu zase tvůj učitel. Domluveno?“ Pohládila jsem ho po noze. Neodpovídal, ležel bez hnutí, zřejmě přemýšlel o mém návrhu. „Co si dáte k pití, můj pane?“ zašeptala jsem nejsladším a nejpokornějším hlasem, který jsem dokázala vykouzlit. Teď dostane všechno, o co si řekne, a třeba i třikrát nebo šestkrát, do rána se mě kompletně nasytí a bude po lásce, to nebyl moudrý nápad.

„Přines dvě sklenice vody a velkého panáka whisky.“

„Ano, pane,“ otočila jsem se, abych vykonala příkaz. Po cestě jsem si chtěla zout boty, abych nechodila po domě ve vysokých podpatcích.

„Ne ne!“ zaslechla jsem za zády, „nech si ty boty. A vysveč si kalhotky!“ Ups, a byla jsem vzrušená. Tak málo stačilo. Přistoupil na hru jako pravý profesionál, herec, bez mrknutí oka se z něj stal neomezený vládce teritoria.

„Ano, pane,“ hlesla jsem, jedním pohybem přetáhla kalhotky přes boty a hodila je do kouta. Nalila jsem poslušně vodu i whisky, vrátila se a na podnose naservírovala, co žádal. „Smím se také napít, pane?“ Moc dobře věděl, že mám na mysli vodu. „Budeš pít whisky.“

Vývalila jsem na něj oči, věděl, že tvrdý alkohol nesnáším a nejsem na něj zvyklá. „Whisky, pane?“ dovolila jsem si zapochybovat o jeho příkazu. „Whisky.“

Chce mě opít! Jenomže netuší, že mi nejspíš bude špatně a veškerá mystika, romantika a vášně budou v háji. Nalila jsem si panáka, otočila se k němu s úmyslem si přisednout, ale zastavil mě: „Vypij tu whisky a sklínku polož na bar.“ S velkým přemáháním jsem ten hnus do sebe vpravila. Po celém těle jsem ucítila rychlý a palčivý nápor alkoholu. Pak jsem se poslušně postavila zády k baru, jak přikázal. Nebyl to vlastně ani bar v pravém slova smyslu, jen travertinová deska ve výši mých kyčlí, kterou u stěny přetínalo velké zrcadlo tyčící se až ke stropu. Před ním stály vyrovnány neotevřené láhve různých druhů alkoholu, prostírání, misky s ořechy, mandlemi a nádoba s hrozny a ovocem. Vše bylo obloženo květy.

„Opři se o bar,“ řekl Tom stroze a já poslechla. Nevím, jestli to bylo tou whisky, nebo tím, že Tom vstal a šel ke mně, ale náhle jsem zeslábla v kolenou, puls opět na sto čtyřiceti. Po pár krocích se zastavil. Bez hnutí jsem čekala, co bude. „Rozkroč se.“

„Ano, pane.“ Ale nemohla jsem se rozkročit, šaty byly příliš úzké. Tom to velmi rychle vyřešil: „Vyhrň si šaty nad pas a nějak to udelej, ať ti nesjedou zpátky.“

Úzké šaty uvízly na kyčlích a rozkročené nohy je nepustily níž. Příkaz byl splněn. Stála jsem od pasu dolů nahá, oholené přirození